

Mel.: Nyboders pris.

Pionerer, skal vi prise kvinden
i en kort, men virk'lig velment sang;
hende er det dog, som står på tinden
og mod målet virker gang på gang.
Hende er det jo, der styrer skuden,
selv om manden står ved skudens rat,
hende er det jo der løser knuden
på hans skobånd hver en uvejrsnat.

Når i zig-zag han forcerer trappen
mens han nynner aftenens refrain,
han forgæves søger efter knappen
til lidt lys, imens han går iseng.
Morgenfrisk hun vågner af sin slummer
hjælper ømt ham fra kommoden ned,
mens i skægget ængstelig han brummer,
gid det kærlige vil vare ved.

Kvinden er det skønneste vi ejer,
jeg ved blomsten ligne hende vil,
hun som denne let for vinden nejer
hun er fin og sart, men tilmed snild.
Hun skal helst ha' sol og lyse dage,
hun skal værnes om med nænsom hånd.
Du skal være hendes støttestage
og til alting være redebon.

Du skal grønne dine hoser.
Kvinden gav vort liv det rette værd,
og med favnen fuld af røde roser,
skal du hylde hende du har kær.
Kvinden hun er vejen, hun er målet
hun har skabt vor lykke med et blik.
Hæv dit glas og drøm, når du har skålet,
det var hendes varme kys du fik.